

Slutning

Det hadde gått an å møtes, jøssingene og vi, men nå er det vel for sent. Vi forlanger oppreisning og vi får den nok en gang, om ikke før så når vi er døde alle vi som kan gjøre krav gjeldende. Og når de er døde, de som leder og styrer i dag, de som har ansvar og skyld for forfølgelsen av oss. Når nye krefter kommer til, frie og *ubundne* og med et rettferdig syn på tingene. Men om de var kloke, dagens kvinner og menn, ordnet de den saken før det er gått så lang tid. Det er vel imidlertid ikke å vente, de er sikkert redde for å tape ansikt, som kineserne sier, dersom de går tilbake på det de har gjort. Var de ærlige, høyreiste mennesker, gjorde de det.

Vi har ikke forlangt økonomisk oppreisning, men sosial, selv om den sosiale oppreisning automatisk burde føre til den økonomiske. Vi vet at landet ikke makter en slik ting med erstatninger, tilbakebetaling av inndratte midler osv. Bare erstatningene ville gå opp i millionbeløp som sikkert nådde toppen av uttellingene her i landet. Men en rimelighet ville det dog være at vi fikk våre inndratte og innbetalte midler tilbake, selv om det skulle skje uten renter.

Og skulle det ikke kunne gå an å innrømme litt fra begge sider? Vi har tatt feil i saker og ting, det har de andre gjort også. Vi har kjempet for det vi mente var rett, det har også våre ærlige motstandere gjort. Alt det uærlige sleng av opportunisten teller ikke her, de fins i begge leire. Jeg respekterer de hederlige motstandere slike som Martin Linge, som jeg hadde den glede å kjenne, og mange, mange med ham. Men jeg har ikke meget til overs for dem som bar kappen på begge

skuldrer, som sørget for at de kom til å stå på den riktige siden, uansett krigens utfall.

Enn om vi slo en strek over det hele, tilga hverandre, innrømmet urett og rakte hverandre hånden for Norges skyld, for det landets skyld som vi elsker og som vi ønsker å tjene.

Men dette er vel bare en utopi, det blir kanskje ikke til virkelighet før vi ikke lenger har bruk for en oppreisning. Når vi for lengst er stilt for en høyere domstol enn den jordiske, og der skal svare for våre handlinger — både de og vi.

Jeg slutter med å gjenta den kjente oslojurists ord til meg:

De kan gå med løftet hode ut av rettssalen. Det er ingen skam å være politisk dømt.